Napsal uživatel Michal Konečný - Jupp
Čtvrtek, 03 Leden 2013 19:24

Tuhle zimu sněžilo nepřetržitě od konce října. Teď byla polovina ledna a nevypadalo to, že by chtělo přestat. I tady v nížinách už napadlo přes metr sněhu. Hory hlásily čtyři metry a v poslední době už nehlásily nic, protože se tam televizní štáby nedostaly. Denně zasedal krizový štáb vlády, školy měly sněhové prázdniny, jediným spolehlivým prostředkem bylo metro a pro rohlíky do sámošky mělo smysl chodit nejdřív tak po poledni. Lidé zachumlaně prohazovali úzké cestičky před svými domy, tak úzké, že kočárky s dvojčaty měly smůlu. I v hospodách se lidi bavili už jen o tom, kdy tohle skončí. Přípravy nového muzikálu ani hrátky ve sněmovně nikoho nezajímaly. Silničářům pomalu docházela nafta.
Nejhorší bylo, že v naší čtvrti skoro pravidelně vypadávala elektrika. Když máte doma všechno na elektřinu včetně topení, je to poměrně nepohodlné. Když jsem zas jednou držel černou hodinku a strachoval se o obsah mrazáku, napadla mě prudká myšlenka: Vždyť já se na to tady můžu vysrat! Ostatně po Brdech se mi už dost dlouho stýskalo. *

Druhý den ráno jsem se zabalil a zamkl dům. Pak jsem se ještě vrátil pro sněžnice, které jsem zatím nikdy v životě doopravdy nepoužil.
Metro fungovalo a vyklopilo mne u nádraží. Na hlavní trati se jezdilo. Zamyšleně jsem se díval z okna. Některé větší hromady sněhu naznačovaly, že pod nimi stojí chaty. Průvodčí chrlil optimistické zprávy, že za Plzní už to nejezdí. Mne ovšem mnohem víc zajímala aktuální meteorologická situace na lokální trati ze Zadní Třebáně.
Na můj dotaz vyhlásil výpravčí nádražním rozhlasem, že musíme mít chvilku strpení, že trať právě čistí sněžný pluh. Rozhodl jsem se tu chvilku přečkat v nádražní restauraci. Práce pluhu trvala několik piv a sekanou s bramborovým salátem.
První pozitivní hlášení mě vyklopilo na nástupiště. Dokonce na pár minut vykouklo sluníčko (pamatoval jsem si tu věc ještě z loňského teplého září) a výpravčí si na perónu opaloval svoji

červenou čepici.
Pak už to jelo. Spolucestující se tvářili nasraně, že asi nestihnou televizní seriál. Já se tvářil pokud možno nijak. Ve Vižině jsem vypadl z vlaku do závěje. Bylo mi to po prsa. Průvodčí seshora zkontroloval, že žiju, a odpískal. * Nebyl to moc standardní začátek vandru. Když jsem se ze závěje konečně vykutal, nasadil jsem ty sněžnice a šel. Fujavice si mne okamžitě vybrala za svou exemplární oběť. Nebylo vidět na krok. (No dobře, to je jen takové rčení, tak teda: nebylo vidět na šest kroků.)
No jestli si myslíš, Ty nahoře, že já v tomhle na Brdech zabloudím, tak to jsi na strašným omylu. A taky nepočítej s tím, že se vrátím, protože ta železnice už je stejně zase zapadaná.
Cesta na kemp, jindy slabá hodinka, se protáhla na čtyři hodiny. Asi pětkrát jsem odpočíval. Už to asi není to, co za mlada. * Ale už jsem u cíle, scházím pasekou dolů ke kempu. Ale… Jako by tam někdo byl! Nehledě na tu sibérii byl prostředek týdne, a to vylučovalo, že by některý z mých kamarádů pojal stejně šílený nápad jako já. Jenže kolem přístřešku byl vyházený sníh a nad ohništěm se skláněla jakási postavička.
Termín postavička jsem zavrhl hned, jak se ten chlap vztyčil. Měl nejmíň dva a půl metru, nekecám. Byl naprosto neoblečený a po celém těle významně ochlupený.
Má druhá signální soustava řekla MEDVĚD a začala zkoumat cesty k ústupu. Jenže kde by se a Brdech vzal medvěd?, řeklo mé rozumné já. Navíc medvěd nemá tělo jako gorila a výrazně lidskou tvář!
Udělal jsem těch několik důležitých kroků kupředu. Upřeně se na mě díval.
-Ahoj, řekl jsem a snažil se na své zmrzlé tváři vykouzlit ten nejpřátelštější úsměv.
-Ahoj, odpověděl a taky se zaksichtil.
Byl v tom jakýsi cizí přízvuk, ale byl to nefalšovaný trampský pozdrav. Něco tu ale nehrálo. Žádný tramp ani člověk by tu v této situaci a v tomto podnebí nepobíhal úplně nahý, ochlupení neochlupení.
Vynechal jsem kamarádský obřad zalomení palců. Netušil jsem, jak by zareagoval a kolik má vlastně prstů. Taky neměl žádnou domovenku na rukávě. Zkusil jsem to jinak:
-Co tady děláš?
-Jsem tady od tehdy, co jste opustili tenhle lidský příbytek.
Tenhle lidský příbytek jsme upustili čtvrtého listopadu. Jsme to ale mizerní trampové. Tak jinak:
-Odkud jsi sem přišel?
-Já z Himaláj. To je můj rodiště. Dlouhá cesta.
Snažil jsem se tu dlouhou cestu představit, ale mapa v hlavě nebyla k ničemu.
-Ty jsi Yeti!, zvolal jsem.
-Přřesně správně! Já jeti.
-No dobře. A jaktože umíš tak dobře česky?
-Já už u vás patnáct let. Dobrá zem. Dobře se tu schovat. Já pozoruje lidé a poslouchá jak mluvi.
No tak fajn. My tady už pár let kempujem a nějaký sněžný muž nás šmíruje a učí se tu odpornou trampskou hatmatilku. Jakoby sledoval moje myšlenky:
-Ty tady často říkat hovno. A já už věděl, co hovno je.
Přejděme to. Na naší osadě se mluví neslušně jen velmi zřídka.
-Jak jsi se sem dostal?
-Lidé v Himaláj mne pronásledovali. Já musel chodit po vršcích hor. Přes Irán, Turkmenstan, Kazachstan….
-Tos musel i přes Rusko. A tam žádné hory nejsou.

-Charašó. Éto bylo óčeň slóžno.
Do prdele! Ten nečlověk musí umět nejmíň devět jazyků. Cestou na Brdy pochytil jistě i slovenštinu. Zeptal jsem se.
-No iba nakratko. Teraz som už naozaj Čehún. * Teprve teď jsem si všiml, o co se u toho ohniště snažil. Chtěl dvěma oblázky rozkřesat oheň. Asi ani Yetimu není v těchhle klimatických podmínkách úplně teplo. Použil jsem zapalovač a byl jsem za hvězdu.
Oheň plápolal a byl čas na večeři. Doma v mrazáku jsem si mimo jiné nabalil tresku.
Víš co je treska?, ptal jsem se. To je ryba co plave v moři. Nevěděl, co je moře, ale treska mu chutnala. Po těch týdnech s kořínky to musely být lukulské hody.
Zalezli jsme do přístřešku. Já do zimního spacáku se vším, co jsem měl na sobě, a on jen tak nahý. Počítám, že nám bylo asi tak stejně. * Nespalo mi to. Musel jsem o něm přemýšlet. Česko je asi opravdu vlídná země. Za patnáct let ho nikdo nespatřil. Nebo se uměl dobře skrývat. A to se naše osada paradoxně jmenovala Stopaři.
Kdyby ho někdo zahlédl, nedopadlo by to pro něj dobře. Rojnice policajtů a myslivců. Vrtulník s termovizí. Uspávací střela. Palcový titulek v New York Herrald Tribune: Himalájský Yeti překvapivě objeven v českém pohoří Brdy. (Jak se vlastně řeknou Brdy anglicky?)
Nekonečné vědecké výzkumy. Operace tajných služeb. Nebývalé otravování novinářů. Zástupy fanynek. Kdyby to všechno přežil, skončil by asi s pasivní znalostí devíti jazyků v některé zoologické zahradě. V péči lékaře. Věnují se veterináři taky psychiatrii?
Ale co se nestalo, mohlo se stát v čase budoucím. Teď asi ne, nahoru na hřebeny se v tomhle nečase nikdo moc nehrnul a nepřetržité sněžení zametalo stopy. Ale na jaře, až přijde obleva…
Celý můj spacák ztěžkl pocitem odpovědnosti. Nechtěl jsem na to být sám. Vymyslel jsem plán. Ale to už jsem usnul. * Když jsem otevřel oči, byl už vzhůru. Rozdělal oheň pomocí zapalovače, který jsem nechal na trámu. Uvařili jsme společně snídani a společně pojedli. Pak jsem sbalenou usárnu nechal pod přístřeškem, vzal si jen nejnutnější věci a obul sněžnice.
-Jdeš na lov?
-Ne. Jdu pro svoje přátele. Musíme ti pomoct.
Podíval se na mě vděčně, ale taky trochu smutně, že jdu pryč. Asi jsem byl jeho první kamarád v životě.
Zrovna nesněžilo a vlak jezdil. * Doma jsem si dal panáka a pak telefonem vztyčil všechny svoje kamarády. Musel jsem na ně opatrně:
-Byl jsem včera na kempu, a našel jsem tam něco úžasnýho, co musíte vidět. Hned teď. A potřebuju vaši pomoc. Ve tři na Smíchově.
Mrazák stále odolával výpadkům sítě. Našel jsem starý batoh a nacpal do něj všechno, co jsem mohl unést. Pak jsem se vydal na nádraží. * Byli tam všichni. Zřejmě i jim se už stýskalo po Brdech.
Když už jsme seděli v kupé, začal Waki:
-Hele, nemohl by ses trochu odtajnit?
Vlak už se rozjel, a tak jsem mohl začít. I když si budou myslet, že blábolím, v Radotíně stejně nevystoupěj.
-Když jsem přišel včera na kemp, našel jsem tam někoho, koho bych tam nečekal. Není to člověk a není to ani zvíře a potřebuje naši pomoc. Ostatní informace až na místě.
Šrotovalo jim to tak, že málem zapomněli přestoupit. Když jsme vystupovali ve Vižině, učinil jsem dlouhý skok. A pak jsem všem svým parťákům pomáhal ze závěje.
Nezapomněli na sněžnice, jak jsem jim do telefonu kladl na srdce. Takže cesta ubíhala. Mnohem líp než včera. * Když jsme scházeli ke kempu stál nad ohněm a zubil se na mě.

-Ahoj Tome!, hulákal.
-Ahoj Yeti, odpověděl jsem.
Vypatlanost mých spoluosadníků zvolna stékala po úbočích do kraje.
Uvedl jsem to na pravou míru:
-Tohle je náš kamarád Yeti. Absolvoval dlouhou cestu z Himalájí až sem, tady žije už patnáct let a odposlouchal naši řeč, takže už umí trochu česky.
Šok pomalu odpadl. Yeti všem podal ruku, a jak to měl odpozorované, když nás šmíroval, všem svou tlapou zalomil.
-Já vás zná. Ty Waki. A ty jsi Bobr. A ty Žony. (Anglická výslovnost zřejmě nebyla jeho silnou stránkou.)
Všichni se radostně seznamovali s tím exotem. Po obědě se servírovala káva (Yeti tu tekutou věc ochutnal asi poprvé v životě), a já začal dlouhý monolog. V podstatě jsem svým kámošům vysypal všechny svoje obavy a všechna nebezpečí, která Yetimu hrozila.
-Přijmeme ho do osady, pravil Bobr.
Všichni cítili, že to vůbec nic neřeší.
-Naučíme ho trampským dovednostem, přidal se Johnny.
No co, rozdělat oheň už uměl a všechno ostatní zvládal mnohem líp než my dohromady. A učit ho, jak správně zabalit usárnu nemělo moc smysl.
-Obléknem ho do maskáčů, řekl Waki.
Konečně něco, co dávalo smysl. Oblékneme ho a bude mnohem nenápadnější. Světlušky! Spřátelená dívčí osada. Vzali jsme Yetimu míry a holky už to ušijí.
Jak řekli, tak udělali. A příští víkend už na kemp vyrážela koedukavaná sestava. Holky ze Světlušek si to samozřejmě nechtěly nechat ujít.
Yetimu to padlo a moc mu to slušelo. Bohužel nemáme na kempu žádná zrcadla. I tak byl Yeti u vytržení. Nejen z toho, jak mu to slušelo, ale i proto, že tady teď byly i samice lidského rodu. Už vypadal jako jeden z nás, tak jsme ho přijali do osady.
Měl proslov, že neví, jak on v Iránu byl přežít, ale že je rád, že tady má kamarády. * To, že jsme ho vzali do osady, bylo z naší strany vstřícné a ušlechtilé, ale podstatu problémů to neřešilo. Nemohli jsme ho tu hlídat sedm dní v týdnu. A domů jsme si ho pochopitelně nemohli vzít už vůbec. Mohli jsme se utěšovat tím, že Yeti tu žije patnáct let a z deseti milionů Čechů jsem ho objevil akorát já. Ale náhoda je blbec a kontakt s orgánem státní moci by jednoznačně musel vyústit v tragedii.
Předně: Yeti neměl přidělené rodné číslo. Bez něj vás ani neožení (což Yetiho v jeho současné situaci evidentně netrápilo), ale ani se nemůžete stát poslancem nebo senátorem. S úspěchem se dalo pochybovat o tom, že by byl Yeti klientem Všeobecné zdravotní pojišťovny.
Co bylo horší: on neměl ani jméno. Samozřejmě pojmenování Yeti jsme mohli vydávat za trampskou přezdívku, což ve skutečnosti byla. Ale na úřadech trampské přezdívky nikoho nezajímají, chtějí po vás příjmení, jméno, příjmení za svobodna a titul. To jediné, s čím Yeti neměl problém, bylo příjmení za svobodna. Nějaké jméno a příjmení jsme mu samozřejmě mohli vymyslet; jenže pak by nás mohl po zbytek života nenávidět, že od nás dostal něco tak strašného jako třeba Kamil Vondráček.
Další věc vzdělání: Kde jste absolvoval základní školu pane Kamile Yeti Vondráčku? Přiznání, že v ZŠ Berounská v Radotíně, by s jeho českou gramatikou znamenalo pro tamní učitelku češtiny oběsit se s ostudou na půdě školy, zase by ale vedení ústavu mohlo být potěšeno, že vychovalo tak slavného žáka.
Problémy se vršily a všechny končily ve slepé uličce. Zavládla celoosadní deprese. * -Mám to,

vykřikl Bobr.
Zavěsili jsme se mu na rty.
-Yeti se narodil v Himalájích. Je tedy cizinec. Můžeme pro něj požádat na cizinecké policii o povolení k pobytu. Utekl odtamtud proto, že ho lidé pronásledovali. Může tedy v České republice požádat o politický azyl.
Yeti věděl, že je řeč o něm, akorát neměl tušení, co je to politický azyl.
-Ale jak to chceš udělat?, ptám se.
-Mám na té cizinecké policii známého. Něco to určitě bude stát, ale asi to vyjde. A s tím azylem se obrátíme nějakou organizaci pro lidská práva a ti už vědí, jak na to.
-Mohli bychom se taky obrátit na Greenpeace. Yetiové jsou určitě ohrožený druh, přidal se Waki.
-Tak na tohle rychle zapomeň!, spražil jsem ho. Žádného yetiho jsi nikdy v životě neviděl. Ten, kdo vedle tebe sedí, je občan Tibetu Wung Ming, který musel opustit svou vlast, kvůli pronásledování za své politické názory.
Waki sklapl. Situace se zamotávala a pro něj se stávala nepřehlednou.
-Plán je to docela dobrej, konstatovala Majka. Ale kde vezmete prachy na ten úplatek?
-Rozbijem prasátka a složíme se. V nehorším prodám kytaru a Bobr motorku. Ale za záchranu kámoše to stojí, ne?
-My vám, když tak, taky něco přisypem, doplnila Helena.
Jsou to bezva holky. * Bobrův známý žádal dvě fotografie pasového formátu, vyplněný dotazník, jeho překlad do češtiny a částku na zprůchodnění celého procesu. Ta nebyla kupodivu tak závratná. Má kytara zůstala i nadále mým vlastnictvím. Horší to bylo s českým překladem: vždycky, když něco překládáte z češtiny do češtiny, je to složité a náročné a musíte být velmi opatrní, abyste nezkomolili původní smysl.
Bobr taky kontaktoval občanské sdružení, zabývající se lidskými právy. Jeho činovníci se do problému zakousli se stiskem bullterriéra.
Na nás zbývalo už jen čekání. Všem zainteresovaným bylo nicméně jasno, že pokud to nevyjde, obrátíme se na Organizaci spojených národů, Miss World Taťánu Kuchařovou, velení NATO, onbudsmana Motejla, Joanne Rowlingovou, papeže, hejtmana Bendla, Country Radio nebo dokonce na Občanské judo. * Ve stejný den, kdy Yeti získal v České republice politický azyl, bylo mu uděleno povolení k pobytu tamtéž. Navíc se ukázalo, že když v této zemi již strávil plných patnáct let, má Yeti nárok požádat o české občanství. Služebně nejmladší člen naší osady tak byl neoddiskutovatelně prvním sněžným mužem, který se stal občanem Evropské unie. * A bylo! Teď už nehrozilo, že by si nějaký řadový hajný troufl na chlupáče s kontakty až v Bruselu. Navíc politického azylanta. Pro případ, že by se na Brdech objevil nějaký hajný pomalejšího myšlení, vyvěsili jsme na kempu kromě naší osadní vlajky také vlajku Tibetu. Helena s Majkou ji moc krásně vyšily.